

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, zastoupen Mgr. Jozefem Barátem, advokátem se sídlem Matoušova 512/12, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 34, Ostrava, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2013, čj. 22 A 66/2013 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Stěžovateli **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 16. 3. 2013 žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, požádal Krajský soud v Ostravě (jakožto osobu povinnou poskytovat informace) o poskytnutí informace. Výslovně požádal o kopie rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, 17. 4. 2009 a 28. 1. 2003 ve věci sp. zn. 35 T 15/2001. Dne 19. 3. 2013 obdržel požadavek na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Proti tomuto sdělení podal 9. 4. 2013 stížnost k Ministerstvu spravedlnosti jako nadřízenému správnímu orgánu. Ta nebyla do dne podání žaloby proti nečinnosti Krajského soudu v Ostravě, tj. do 18. 6. 2013 vyřízena.

[2] Žalobci bylo dne 28. 6. 2013 doručené rozhodnutí ministerstva, kterým byla snížena výše požadované úhrady nákladů. Podáním ze dne 2. 7. 2013 tedy žalobce vzal svou žalobu v plném rozsahu zpět. S ohledem na to, že nadřízený správní orgán vydal rozhodnutí až po podání žaloby proti nečinnosti, žalobce žádal o přiznání nákladů řízení spočívajících v nákladech advokátního zastoupení v celkové výši 13.342 Kč.

[3] Krajský soud řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil a žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) obsáhlou kasační stížnost. Domnívá se, že v jeho věci rozhodl vyloučený soudce, resp. senát. Dále namítá, že řízení před soudem mělo vadu, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí

o věci samé, neboť rozhodnutí bylo pro něho překvapivé. Stěžovatel se nijak nemohl vyjádřit ani polemizovat s tím, co soud označuje za důvody zvláštního zřetele hodné (viz § 60 odst. 7 s. ř. s.). Navíc soud údajně nijak neavizoval, že plánuje provádět dokazování připojením jiných věcí podaných stěžovatelem a na jejich základě utvářet závěry o důvodech, které stěžovatele vedou k podávání žalob – zisk v podobě nákladů řízení. Krajský soud prý taktéž nesprávně posoudil stěžejní právní otázku, a to otázku posouzení práva na náhradu nákladů řízení.

[5] Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, neboť se domnívá, že námitka podjatosti soudců byla vznesena opožděně a účelově až v reakci na rozhodnutí soudu o nákladech řízení. Již v okamžiku podání žaloby muselo být stěžovateli známo, že soudci, ze kterých je sestaven správní senát, jsou přiděleni ke krajskému soudu, a tak měl tuto námitku uplatnit dříve, než v jeho věci bylo rozhodnuto. Pokud by stěžovateli byla přiznána plná náhrada nákladů řízení, námitku podjatosti by stěžovatel nepodával.

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu v celém rozsahu, tj. jak výrok o zastavení řízení, tak výroky o nákladech řízení. Kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou tedy v nynějším případě splněny.

[8] Zdejší soud však zjistil, že podmínky subjektivní přípustnosti splněny nejsou. Kasační stížnost sice podal účastník řízení o žalobě, ale subjektivní přípustnost kasační stížnosti se nevyčerpává jen a pouze tím, že ji podá účastník řízení. S ohledem na povahu kasační stížnosti jakožto opravného prostředku totiž vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Klíčovým je přitom výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Subjektivní oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejprůspěšnějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (viz usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012 – 33 a tam cit. judikatura).

[9] Jak již bylo zmíněno, stěžovatel navrhuje kasaci usnesení krajského soudu v celém rozsahu. Stěžovatel nicméně napadá výrok o zastavení řízení, který je důsledkem jím učiněného procesního úkonu - zpětvzetí žaloby na ochranu nečinnosti. Stěžovatel svou kasační stížností nechce dosáhnout, aby soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Takto neargumentuje a ani nezpochybňuje správnost postupu soudu, který žalobu věcně neprojednal. Nikterak netvrdí, že by mu zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Stěžovatel ve skutečnosti spatřuje újmu ve výroku o nákladech řízení, byť formálně, s ohledem na nepřijatelnost kasační stížnosti proti výroku o nákladech řízení, musí napadat i výrok o zastavení řízení. Část kasační stížnosti formálně brojí proti výroku o zastavení řízení působí dojmem nutného přivažku, o který stěžovateli ve skutečnosti vůbec nejde a jehož jediným účelem je založit přípustnost kasační stížnosti proti výroku o náhradě nákladů řízení.

[10] Jediná újma, která mohla být stěžovateli napadeným usnesením způsobena, spočívá v zásahu do majetkové sféry stěžovatele výrokem o náhradě nákladů řízení. Zdejší soud ovšem

pokračování

poznává, že k této újmě není možné přihlížet při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o zastavení řízení. Placení nákladů řízení stojí totiž vedle hlavního předmětu řízení. Je jen jeho odvozeným důsledkem.

[11] Při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti tedy soud bral na zřetel skutečnost, že stěžovatel netvrdil a tvrdit ani nemohl, že by mu zastavením řízení o žalobě byla způsobena byť i jen minimální újma na jeho právech. Stěžovatel proto není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti prvnímu výroku usnesení krajského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[12] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřijatelná, zdejší soud musel v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. odmítnout kasační stížnost i v části týkající se nákladů řízení o žalobě (výrok II. a III. usnesení krajského soudu). Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřijatelná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřijatelná [podrobně viz bod 31 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 – 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS)].

[13] Protože je kasační stížnost nepřijatelná, Nejvyšší správní soud se vůbec nemohl zabývat samotnými kasačními body.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

[15] Pokud byl návrh na zahájení řízení odmítnut před prvním jednáním, resp. před vydáním rozhodnutí o věci samé v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, soud zaplacený soudní poplatek vrátí (§ 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Za tímto účelem sdělí advokát stěžovatele neprodleně číslo účtu, na který mu bude soudní poplatek vrácen.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu